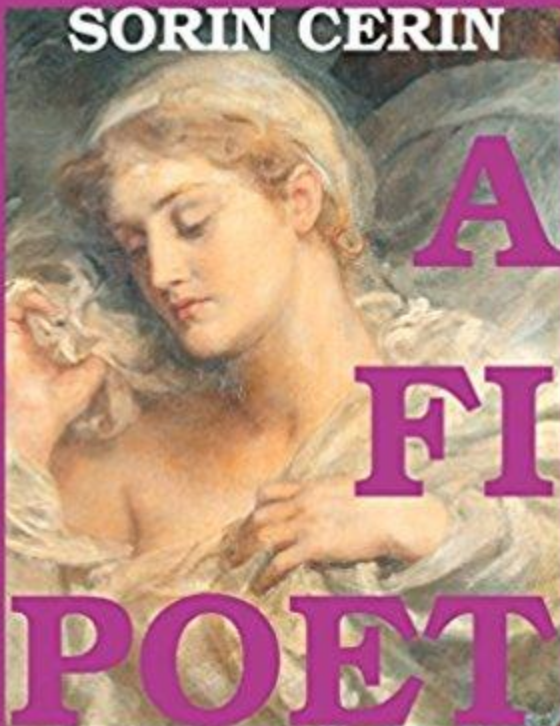
SORIN CERIN

A FI POET

Poezii de meditație

eLiteratura

SORIN CERIN

A FI POET

POEZII DE MEDITAŢIE

2015

Această carte a apărut în prima ediție la editura eLiteratura, din București, Romania, cu coordonatele de identificare de mai jos:

Această carte se publică în cadrul proiectului eLiteratura, *în format electronic şi tipărit.*

Coperta: Leo Orman

ISBN 978-606-700-746-6

ediția digitală a acestui volum se poate accesa la acest link: http://ibooksquare.ro/Books/iSBN?p=978-606-700-747-3

Pentru informații privind această carte, adresaţi-vă editurii eLiteratura*:* **info@eLiteratura.com.ro** *sau* **info@ePublishers.info**.

www.eLiteratura.com.ro
www.eLiteratura.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CERIN, SORIN

A fi poet : poezii de meditaţie / Sorin Cerin. –

Bucureşti : eLiteratura, 2015

ISBN 978-606-700-746-6

821.135.1 -1

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

Ana Blandiana :"Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar, un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic,

descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ion Vlad "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Conf. univ. dr.Călin Teutişan "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr.Cornel Moraru"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Lector univ. dr. Laura Lazar Zavaleanu**

Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul *Marilor Tăceri* îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după *Poemele luminii*) şi Arghezi.

Însuşi titlul volumului, *Marile Tăceri*, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.

Căutărilor febrile din *Psalmii* arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii”.

(Familia, Iulie 2015) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Prof.univ.dr. Ştefan Borbély "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Ioan Holban,,Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului

spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Theodor Codreanu„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Marian Odangiu“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea

într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

(Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

Eugen Evu:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă,

a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

CUPRINS

1) A fi poet

A fi poet,
înseamnă a te droga mai mult cu Existența,
decât o fac ceilalți,
și a te ruga,
 unui Dumnezeu al Iubirii,
pe care-L cunoști numai tu,
chiar dacă-ți face numai mizerii,
 în coșul de gunoi al Ispășirii,
unor Clipe pe care,
 nu le-ai cunoscut niciodată la față,
dar te reclamă că le-ai violat,
intimitatea,
Eternităților.

A fi poet înseamnă înainte de toate,
a fi Ființa,
care ne fumează Timpul,
la colțul unei străzi,
care ne-a născut Maternitatea,
unor manichiuri,
ce nu mai acceptă verighetele,
Adevărului Absolut,
din inimile bătute ale Fericirii.

A fi poet,
înseamnă a fi carnavalul sângelui înfierbântat,
care se scurge peste Singurătățile unor Inimi,
care și-au greșit demult cariera de a mai discerne,
în cota bătăilor de Clipe,
ce ne-au mâncat Sufletele,
cu sosul lor amar de Suferință.

2) La farmacia Universului

A răcit Dumnezeu pe muntele Coșmarurilor,
atunci când ne-a pus să-i cărăm Iluziile Vieții,
în desagii propriilor conștiințe,
atât de grei,
încât au devenit pietrele de moară ale Fericirii,
și cele de hotar,
ale înstrăinării de noi înșine.

La farmacia Universului,
nu se mai găseau pastile,
de vrăjeli religioase,
pe folii existențiale,
ce urmau să fie rupte,
din stelele căzătoare,
care și-au curmat Destinul,
sub porțile ferecate ale Eternității.

În locul lor era bună și o dușcă de tărie,
cu cât mai multe stele alcoolice,
care să încălzească Contemplarea Marelui Creator într-atât,
încât să poată sufla în Lumina Divină a Ființei,
stingându-i pentru totdeauna,
suferința Cunoașterii Păcatului Originar,
pe care i-a pricinuit-o,
născând-o om.

3) Minciuna unui Adevăr

Nimeni nu-i poate cere Zilei Fericirii,
să nu se împreuneze cu Orizontul Viciilor,
iar Nopții Pasiunilor cu Stelele Zâmbetelor,
în caruselul amețitor al sexului Iluziilor Vieții,
ce va naște noi atribute Păcatelor Originare,
prin nou născuții maternităților de Verbe,
ale căror fraze pompoase,
se vor dovedi a fi niște simple triluri ratate,
de lebădă a Meritocrației,
pe patul unei morți,
ca va face parte,
din cel mai modern mobiler al Deșertăciunii,
pe care Destinul Lumii îl va achiziționa,
la preț de speculă,
pe tejgheaua altarului unei Credințe,
a Cuvintelor de gheață,
care se pun în vinul Privirilor fierbinți,
pentru a nu incendia Minciuna,
unui Adevăr,
al Singurătății.

4) O Inimă

Rostiri scrise de norii incertitudinilor,
pe foile de vise,
din scrisoarea cerului unui Sentiment,
pe care nici o virgulă nu-l mai poate mulțumi,
în caverna tenebroasă unde-și petrece Singurătatea,
din mijlocul atâtor mulțimi de Întrebări,
compuse, descompuse, combinate,
tratate de fiecare dată cu vinul unei Uitări,
căreea îi face curte greierele Desfrâului,
cu propria-i Conștiință,
din cartierul rău famat al pașilor,
care și atunci când nu se intersectează,
se calcă în picioare unii pe alții,
pentru cea mai mică avere de Zâmbete posibile,
pe care ar putea-o deține,
în buzunarul peticit al speranțelor,
o Inimă.

5) Cai fără dinți

Se pare că ne-am născut,
în zodia unor Cai liberi fără dinți,
ce nu-și mai pot mesteca în tihnă,
nici puținele clipe date de ovăzul Existenței,
din care se fabrică,
cea mai bună bere de legi amare,
ale Societății de Consum,
băute de Deșertăciune,
pe hipodromul unui Noroc al Morții,
pe care aleargă într-o cursă nebună,
Caii adâncurilor ființelor noastre,
ai căror vârstă,
se calculează după urechile ciulite,
ce au surzit,
când au auzit de virginitatea Moralei,
din închisorile adânci,
ale sufletelor Înstrăinării de Sine,
sau după ochelarii negri,
țintuiți pe căpăstrul virgin al Fericirii,
din piele groasă de iapă prostituată,
a unei Zile,
ce și-a pierdut simțirea,
de când Iluzia Vieții,
ne arăta,
frumusețea și destoinicia,
unei Lumi a Infernului.

6) Temele Destinului

Alături de bine și rău ar mai fi un al treilea element,
dacă lumea ar fi cu adevărat tridimensională,
și nu o o simplă hologramă,
însuflețită de Lumina Divină,
care se reflectă în existența noastră bidimensională,
dând naștere profunzimii,
ce naște Conștiința Iluziei Vieții la oamenii,
supuși Cunoașterii,
Morții,
pentru care sensul fericirii,
constă adesea în avuția și desfrâul unei Morale,
pe post de barman,
care ne servește cu toate licorile ce i-au mințile,
a ceea ce a mai rămas,
din Adevărul nașterilor noastre,
pe coala albă de hârtie a Timpului,
unde-și scrie Destinul temele la lecția de Viață,
spre a nu rămâne repetent la nesfârșit,
în clasa Lui Dumnezeu,
Atoateștiutorul.

7) Haos al ordinii desăvârșite

Atunci când vor arde statuile dărâmate de Conștiință,
Lumea va deveni o parte de Adevăr,
iar cimitirele de Vise,
vor fi înlocuite cu ploile de foc ale Fericirii,
unite în lacul Trăiniciei,
pe care vor pluti Gândurile fără număr,
devenite legiuni de îngeri ai Simțirilor,
ce nu vor mai avea nevoie de biserici,
pentru a-și spăla Păcatele Originare,
ci de orizonturile nesfârșite ale Inimilor,
care-și vor bate covoarele existențiale,
pline de praful Pustiului și Singurătății,
curățindu-le pentru totdeauna,
de Societatea de Consum și alienare,
devenind ceea ce Dumnezeu și-ar fi dorit prin Creație,
o imperfecțiune perfectă sau haos al ordinii desăvârșite.

8) Într-un panou electric

Ne-am născut a fi rezistențe,
într-un panou electric al Deșertăciunii,
unde au loc mereu scurtcircuite de răspunsuri,
atunci când energia întrebărilor este prea oscilantă.

Prin noi trec toate arcele voltaice ale Luminii Divine,
de la însingurare la fericire,
doar pentru a da sens Spiritualității,
prin care suntem forțați să înotăm,
căutând un țărm,
care nici măcar nu știm dacă există.

9) Clădiți din Întuneric

Fiecare Lanț are destinul său,
într-o Lume a verigilor,
unde ne legăm unii de alții,
respirându-ne cătușele de Cuvinte,
care ne țintuiesc gândurile,
de gratiile unor Priviri pierdute,
în închisorile adânci,
din sufletele pustiite de nonsensul existențial,
al Întunericului,
din care suntem clădiți,
ce fierbe în oalele,
sub presiune ale Speranțelor,
de a evada din orbirea bisericilor,
cu Mântuitor liberat mai demult decât Vremea,
Străinului din noi,
neștiind că odată ajuns,
la Lumina Divină puternică a libertății,
însuși trupul lui de Întuneric,
se va topi asemeni unei lumânări a Visului,
din zorii Dimineții,
așezată pe altarul Deșertăciunii,
pe care ne purtăm crucile propriilor Destine.

10) Țărmul Infernului și al Paradisului

Cât de mult să fi retușat Adevărul,
 propria noastră Realitate,
 care este o Minciună sfruntată,
 spusă de Iluzia Vieții,
ca să poată stăpâni Existența?

Cât cântărește Conștiința,
 în privirile pierdute ți oarbe ale unor sfinți,
 din icoanele afumate și înegrite de vreme,
 ale sufletelor noastre?

Pe care țărm al infernului din noi,
 s-ar afla porțile Paradisului,
ce stă ascuns,
timorat,
 spre a nu fi descoperit,
de plăcerile, dorințele și voințele,
acestei Lumi,
care l-ar distruge,
 imediat ce-ar pune piciorul Viciilor,
 pe pământurile lui?

11) Prin venele pădurii

Potcoave pierdute-n oțelul Norocului,
stau părăsite și îndoliate,
sub praful stelar al unui Destin,
pe care nici o Crâșmă a Patimilor,
nu-l poate înțelege,
atât de murdar și izgonit pare,
atunci când plouă cu lacrimile focului,
devenind mocirlă de Cuvinte,
prin venele pădurilor tăiate ale Ființelor,
unde strigă mut,
cerând ajutor,
unica rădăcină de Inimă rămasă,
ca piatră de hotar,
a Iluziilor Vieții.

12) Pe grătarele închisorilor din noi

Cerul simțirii,
își spală norii întrebărilor,
încercând să-și găsească un răspuns,
privindu-și palmele muncite de virgule,
văduvite de fraze,
înjosite de verbe,
lăsate însărcinate de substantive necunoscute,
și puse în cele din urmă,
să spele podelele Iluziei Vieții,
pentru a da strălucire Stelelor,
ce-și construiesc vile somptuoase de zodii,
în curțile cărora,
vor să deschidă bordeluri de trăiri,
în care să presteze cu condicuță de cod penal,
Moralele vremurilor tulburi,
ale unui râu al actualității,
ce-și varsă toate apele reziduale ale Existenței,
în țărâna care a întrupat Ființa,
pentru a construi Societatea de Consum Mocirlă,
care să producă,
cât mai multă carne de vise prăjite,
pe grătarele,
închisorilor din noi.

13) Gară pustie și dărăpănată

Cu toții avem,
vârsta și ierarhia Stelelor de Îngeri,
pe care-i meritām,
să cadă în prăpastia Destinului,
atunci când vom avea nevoie de Lumina Divină,
care să ne îndrume prin întunecimea Neființei,
pașii lagărelor de Cuvinte din suflete,
ce vor să-și ia zborul,
către aripile Eternității,
ce nu-i poate aștepta la nesfârșit,
în gara pustie și dărăpănată,
a adâncurilor din Dumnezeul,
care se află clădit,
în simțirile noastre,
și pe care nu am mai reparat-o niciodată,
nu fiindcă n-ar fi existat,
trenuri întregi de Întrebări și Dorințe,
care să tragă și pe liniile ei moarte,
ci fiindcă la nici una dintre acestea,
nu s-ar fi găsit vreodată răspunsul potrivit,
dat fără să afle Iluzia Vieții,
în apele căreia ne spălăm Deșertăciunea.

14) Viața de Apoi aici

Ne e dat să zburăm printre golurile de aere,
pe care și le dau unii altora,
dând impresia drumului pietruit,
cu fraze pompoase și răsuflate,
pe care roțile Iluziilor Vieții tresar,
de-ți vine să-ți verși,
toate frumusețile și bogățiile,
marasmului existențial,
din ulciorul propriului Destin,
dus prea des,
la izvorul unei Înțelepciuni,
ce pare că se adapă cu apa sărată,
a oceanului unui Necunoscut,
rece și impersonal,
încât nu poți bea din ea,
nici măcar o înghițitură,
care să-ți potolească,
setea străfundului Conștiinței tale,
de muritor al Vieții de Apoi,
pe care o trăiești,
aici.

15) Mafia Cerurilor

Seifurile Viselor Lui Dumnezeu,
care stau la baza Creației,
Cuvintelor ce vor fi Primordiale,
nu pot fi deschise decât de Diavol,
unicul în măsură,
să rememoreze codurile genetice complicate,
ale fiecărei Ființe,
zămislite din noroiul argilos așezat cu evlavie,
pe masa olarului Iluziilor Vieții,
care-și usucă oalele și surcelele Existenței,
în cuptoarele Infernului,
de unde Dracii scot profit maxim,
pentru fiecare suflare,
ce e gata să iasă pe rampa,
maternităților groazei,
din Societățile de Consum,
dezastre de reușite și calamități de fericiri,
așteptând ca mai apoi,
toate vasele trecute prin ciururile Întâmplărilor,
să se spargă,
ca pentru strângerea lor prin cimitirele Amăgirilor,
să perceapă alte și alte taxe,
pe care să le împartă frățește,
cu Dumnezeul cel cinstit,
fără să se înșele unul pe altul,
știind că orice verigă nefuncțională din Mafia Cerurilor,
ar duce la dezastru.

16) Perversiuni în grup

Care este vârsta unei comori ce și-a uitat trecutul,
printre violatorii de Clipe,
ce nu le pot accepta Eternitatea,
unde și-ar fi regăsit Adevărul Absolut,
al propriei lor identități?

Să fie abia născută sau moartă,
Ziua pierdută la pokerul sexului,
Cerului sacru cu Norii profani,
dincolo de orice Îndoială,
unde umerii Timpului,
cad odată cu ploile de foc ale Vremurilor,
pe lacul degeneraților de smoală,
ce încă mai construiesc drumuri,
cu mai multe benzi prostituate,
ce-i fac perversiuni în grup,
unui Destin,
care făcuse un grav accident de circulație,
în inima unei Iubiri,
incendiate,
pe florile unui Zâmbet,
încremenit și înghețat,
al Omului cu Coadă Penală de Zăpadă Civilă topită,
după spiritul Primăriilor care cunună,
cele mai diverse și înstărite Infracțiuni,
ce par a fi hrana nemuritoare,
pe care o consumă,
Străinul sufletelor noastre,
la Cimitirul Patimilor,
pe care Viciile existențiale ale Omenirii,
nu le pot înțelege,
decât atunci când Lumea de Apoi,
devine cea de mâine.

17) Paie

Frați de copite roase,
ce-au împărțit aceeași potcoavă de suferințe,
care în loc să ne aducă norocul chior,
al Ielelor de Patimi,
ce aprindeau râurile Fericirii,
cu chibriturile ude ale Iluziilor Vieții,
ne legau cu lanțurile Simțămintelor,
de trunchiurile Dorințelor,
și ne lăsau toată noaptea din viața unei biserici,
să ne dezlegăm Păcatele Originare ale tălpilor,
ce ne călcaseră în genunchii Zilelor viețile,
pe care le-am fi așteptat,
la altarul turbat al câinilor Clipelor,
care nemaifiind legate în lanțuri de Timp,
au sărit să ne muște la stâna Mântuitorului,
în ale cărui Iesle,
ne-am născut Bisericile,
fără să ne dăm seama că paiele pe care ne aflam.
putreziseră atât de mult,
încât deveniseră grătarul,
pe care ne prăjeam carnea Cuvintelor,
ce nu se vor mai naște vreodată,
în data de Ignat,
unde Corupția și Deșertăciunea,
se cer înjunghiate,
pentru a face din carnea porcilor de Ani,
cărnați de Vise,
fierți la oala unei busole a Recunoștinței,
care nu mai arată calea către Mântuire,
mai demult decât orice Vreme,
a Vremurilor.

18) Scuipat de mocirlă

Licurici ai întunericului,
ne oropsesc lumina Adevărului Absolut,
cu sclipirile lor,
de găuri pătimașe negre,
în care se amăgesc,
stelele Ierarhiilor să intre,
pentru a-și consuma ce le mai rămâne,
din oiștile roase,
pe care sunt trase în țeapă,
mormintele Galaxiilor de Vise,
ce voriau să devină carele alegorice,
ale Cuvântului Creației,
care s-a întrupat în scuipatul de mocirlă,
ales de Dumnezeu,
pe frunțile Conștiinței,
unei Existențe,
a Morții.

19) Lemne de foc

Câte lemne de foc,
să mai bag în soba sufletului tău,
pe gerul ăsta de smoală topită,
care-și toarnă toate simțămintele,
în asfaltul gândurilor,
care ne va clădi drumul,
Întâlnirii?

Știu că nu vrei să fi clătinată,
de stâncile Privirilor ascuțite,
pe care le-aș așeza pe drumul unui mariaj,
chiar dacă devin pietre de moară șlefuite,
agățate de gâtul unei Iubiri,
ale cărei împotriviri,
ar dori să înoate cu noi,
pe lacul Fericirii,
știind cât de greu este plumbul,
unui singur Zâmbet adevărat,
care a devenit dintotdeauna,
o verigă a lanțului Morții?

20) Trupuri de oale sparte

Urme de Vânt,
 înflorite cu petalele Deșertăciunii,
sunt puse în părul cenușiu al Norilor,
spre a-i duce,
 la biserica unui Destin,
 răstignit dintotdeauna,
în sufletele noastre,
unde să fie căsătorite,
cu Furtunile unor Remușcări,
pe care nici valurile Fericirilor,
nu le pot ocoli,
de țărmurile unor Întrebări,
ce-și găsesc întotdeauna Moartea,
în cimitirele răsadurilor de Zâmbete,
din sălile de așteptare,
ale gărilor de Zile,
orfane trenurile Clipelor,
cu linii ferate de Vise ruginite,
din care dacă mâncăm,
ne intoxicăm Speranțele,
cu noi aripi de păsări călătoare de Priviri,
ce nu se vor mai reîntoarce niciodată,
în trupurile de oale sparte,
ale țărânii din Amintirile,
ochilor unor Dorințe.

21) Viperele Cuvintelor

Cosașii Morții,
îngenunchează pe firele de iarbă ale Singurătății,
dorind să le taie,
rădăcinile de migdale amare,
ale unei Libertăți,
plecată odată cu viperele Cuvintelor,
să muște aripile unor Speranțe,
ce n-aveau voie să zboare,
în ținuturile otrăvite,
ale Destinului însetat de puterea Vieții,
într-un deșert plin de promiscuitate,
ce aparține Societății de Consum,
unde apa purificatoare și dătătoare de suflare,
a Adevărului,
pare că lipsește cu desăvârșire,
fiind înlocuită cu drogurile unor reclame,
ce par mai luminoase,
decât Întunericul,
ascuns în sufletele obosite,
ce nu mai pot spera la nimic.

22) Eroi de Clipe

Pleoapele din scoarță de copac,
ale Orizontului,
se închid pentru misterele Nopții,
ce va lăcrima cu stele căzătoare,
fiecare șoaptă de alint a Amintirilor,
ce-și cuprind regretele pădurilor de Promisiuni,
tăiate de privirile neînțelegătoare ale Timpului,
care a orbit de dincolo de Vremea Vremurilor,
ca să nu vadă,
năframa cernită a unui Răsărit,
legată de paturile de cruci proaspete,
așezate militărește,
în cimitirul eroilor de Clipe,
fără nume sau nașteri,
din inimile noastre.

23) La cununia Despărțirii

Uși întredeschise,
înnebunesc curentii electrici ai pașilor,
călcați de aerul nervos,
ce tocmai pare că și-a amanetat puterea,
unei clanțe cu nume de Închisoare,
ce nu mai lasă să treacă,
nici un piuit de vrabie a unei Virgule,
care mai ciugulește pe ici pe colo,
bunăvoința unui Zâmbet,
care și-a măcinat la Moara Iluziei Vieții,
până și ultimele sentimente,
pe care le mai avea,
în portofelul sufletului,
ce-l pierduse de câteva ori,
la starea civilă,
unde se cununase,
cu Despărțirea.

24) Paradis și Infern

Reclamațiile de la înalta poartă a Paradisului,
par a nu fi rezolvate de către nimeni,
întrucât toți cei de acolo,
nu mai vor să se ocupe și cu treburi de Infern,
odată ce sug mierea Pasiunilor pe care și le doresc,
fiindu-le permis absolut orice,
unii vor să fure diverse Iluzii ale Vieții,
alții să nu mai fie lege,
alții ca dreptatea să devină numai de partea lor,
sau să facă sex cu Clipe prostituate,
atâtea și atâte alte dorințe,
încât până și locatarii Infernului,
s-au văzut întrecuți de cei din Paradis,
și au decis,
că n-ar vrea pe frumoasele Câmpii Elizee,
pentru nimic în lume,
dacă oricine își poate dori absolut orice,
preferând să rezolve ei,
reclamațiile cu intrarea în Paradis,
doar că de data asta,
nimeni nu se mai înghesuia,
pe tărâmul tuturor posibilităților,
ci toată lumea își dorea numai Infern.

25) Orizont bătrân

Scorburile Cuvintelor,
au devenit neîncăpătoare,
pentru familiile de ciocănitoare ale Anilor,
care ne ciocănesc frunțile gândurilor,
din urechile acelor care ne înțeapă Conștiința,
spre a făuri,
noi potcoave de Vorbe Goale,
pe care să le atașăm,
de copitele norilor de Regrete,
cu care vor zbura caii de foc ai Iubirilor,
peste zalele grele de rit medieval,
ale unui Orizont bătrân și gârbovit,
mereu apus,
înroșit de ploile de foc,
atâtor promisiuni neonorate vreodată,
de Zilele care-l mint mereu,
că se vor mai întoarce,
dar nici una nu a mai revenit vreodată,
după ce a plecau cu caleașca Nopții,
spre cimitirul Amintirilor.

26) La rădăcinile tălpilor

Câte Zile să fi numărat Destinul,
încât a ajuns să scrie biblia unui Mântuitor,
a cărui matematică stă în piroanele simțirilor,
cei însângerează mâinile trădării,
pe o cruce ofilită de regrete,
și plânsă de sexul opus,
ca fiind o Stea,
desprinsă din sânii lăptoși,
ai unei Galaxii de mistere,
care suge la rădăcinile tălpilor Iluziei Vieții,
tot sângele scurs din durerile facerii,
unei Lumi ce n-ar fi avut nevoie,
de un Dumnezeu milostiv,
dacă esența ei n-ar fi constat,
în Păcat.

27) În piețele Democrațiilor

Când aripile libertății devin legume,
vândute în piețele Democrațiilor,
vorbelor goale,
ce vor găti din ele,
ciorbe de promisiuni,
legate cu ghiulelele sosului de plumb,
tras din gloanțele Destinului chior,
care și de data asta,
își țintește în mod inexplicabil,
farfuria de suferințe,
pusă pe mesele nenumăratelor Păcate,
care se hrănesc la cantina Absurdului,
cu noi meniuri din cartea de bucate a Prostituției,
angajată model,
care servește exemplar,
rețeta de vis,
a fiecărei Zile.

28) Destin condamnat

Norul de lăcuste a Întrebărilor,
se năpustește de fiecare dată,
la amvonul Răspunsurilor,
care predică slujba de aducere a ploilor de foc,
pe câmpiile năpădite de secetă sentimentală,
din sufletele amorțite de drogurile Iluziilor Vieții,
ce încă mai speră,
să-și poată aprinde flăcările dragostei,
în căminul special conceput,
de către Destin,
ce pare că și-a luat vacanță pe vecie,
de la munca silnică,
la care a fost condamnat,
de Dumnezeul Străinului din noi.

29) Pronii

Pene de vise,
vândute bordelurilor de plăceri,
pentru a rescrie carnea scrisorilor,
adresate în secret unui Dumnezeu,
ca să știe că Durerea,
ne costă mai mult decât Fericirea,
pe care n-o mai cumpără nimeni,
nefiind la modă,
în târgul Apocalipsei de Consum,
inimi și speranțe,
fardate cât mai țipător,
de Prostul Gust,
cel care hotărăște,
cine și cum anume trebuie premiat,
la concursul de frumusețe sentimentală,
ținut în fiecare an de rugăciune,
în sala mare a Desfrâului,
unde se așteaptă sosirea Proniilor,
ce nu vin niciodată.

30) Lacrimi de amante părăsite

Zeii știrbi ai Regretelor,
și-au pierdut măselele minții,
în luptele pentru redobândirea tronului,
unor Iluzii ale Vieții,
ce au obosit să le tot arate,
câtă silnicie trebuie să îndure,
pentru a deveni la fel de profitabili,
ca bisericile actuale,
ale Societății de Consum,
ce practică cel mai înalt marketing religios,
în reclamele cu Infernuri sau Paradisuri,
unde biletele Depravării,
pentru un sejur de cât mai multe stele,
căzute pe epoleții Absurdului,
se vând ca pâinea caldă a Plăcerilor,
din bordelurile Conștiinței,
tăiată în bucăți,
pe altarele Viciilor,
spre a fi unsă cu licoarea dătătoare de viață,
a unor Lacrimi de amante părăsite,
de către soții Sacralității adulterine,
spre a fi vândute în bazarul Zilelor,
ca sclave sexuale,
pentru a masa membrele înțepenite ale Desfrâului,
ce tocmai ne hărăzește o nouă Biblie,
mult mai prielnică jocurilor de noroc ale Soartei,
care tocmai pare că ne-a pierdut Fericirea.

31) Existență castrată

Toate zebrele sensurilor giratorii de Întâmplări,
și-au tras freze dungate,
la modă în lumea dictatorială a Democrațiilor,
pe pajiștile părului unor Gânduri,
ce abia mai reușesc să treacă,
peste trecerile de pietoni ale Compromisurilor,
care ne leagă malurile inimilor,
despărțite de un fluviu al ghețurilor veșnice,
pe care le inicinerăm odată cu Trecutul,
la morga de Patimi ruginite,
ce încă mai speră să mai poată bea,
întregul potir otrăvit al Deznădejdii,
unei Lumi la fel de bolnave,
precum sunt și nenăscutele Zile,
ale căror cezariene de dorințe,
au devenit o obișnuință,
a Forcepsurilor de Iluzii ale Vieții,
care ne castrează Existența.

32) La macerat

Când Dumnezeu și-a lăsat la macerat Durerea,
nici o gazetă bisericească,
cât se poate de democratică de altfel,
nu a scris un articol,
despre spitalele Groazei,
unde strigătele mute ale Conștiinței,
devin monede de tortură,
pe paturile Compromisurilor,
ce nu pot să-și doarmă,
somnurile de veci,
în cerșafurile unor Insomnii,
ale Creației,
sfătuită să se sinucidă,
în sufletul cernit al Norocului,
care și-a pierdut cazinoul Vorbelor Goale,
pe altarul unui bordel,
ctitorit de o Promisiune,
a Nimănui.

33) Tonul pescuit de corăbiile Confuziei

Era atât de fierbinte sufletul,
în cuptoarele facerii,
încât pâinea nemuritoare a spiritualității,
se ardea într-atât,
încât devenea o epavă arsă de soarele Deznădejdii,
din portul unei Minciuni,
scornite de sentimente false,
care-și tipăreau propriile monede de schimb,
ale unei Ierarhii,
pe care nu o putea cumpăra nici un Cuvânt,
ce nu avea actele de garanție,
a certificatelor de deces,
ale Adevărurilor,
înmormântate cu fast,
în cimitirele compromise ale Sacralității,
de Bisericile iubitoare de arginți,
ce dau Tonul pescuit de corăbiile confuziei,
congelat de gerul Iubirilor,
la preț de speculă,
pe caldarâmul Moralei,
spre a fi mâncat cu tot cu oasele,
pe care și-a îmbrăcat Absurdul veșmintele Sensului,
de a exista.

34) Pe gardurile cimitirelor de Speranțe

Așezăminte misterioase,
ale semnelor de întrebare,
sunt scoase la iveală,
de corbii cimitirelor de Primejdii,
ale căror gheare de călăi ai Apocalipsei,
se înfig în stomacul Lumii,
pline de ulcerele gastroduodenale ale Iluziilor Vieții,
care sfredelesc țărânile unor suflete,
cu lopețile ascuțite ale Absurdului,
pentru care Marele Creator și Unic Întâmplător,
a construit palate întregi de Zile,
la temeliile cărora,
și-a vândut până și Clipele Eternității,
spre a naște Timpul unor Pasiuni,
pe care doar Moartea,
mai reușește să le înțeleagă,
pe gardurile cimitirelor de Speranțe.

35) Respirația unei Priviri

În portofelul Religiilor,
suflă vântul sacru al sărăciei,
atâta timp cât nu se învață,
că Adevărul Minciunii,
este o Realitate a unor sfinți,
care au învățat să iubească,
Banul sentimental al ceasurilor absurde,
ce-și bat propriile ore,
cărora le-a dat naștere,
în ieslea rece și insalubră,
a unor bănci,
ce nu mai aveau numerar de Clipe fericite,
și nici alte lichidități,
cum ar fi Credințe oarbe,
ce pot fi oricând plătite viciilor unei Existențe,
care s-a născut din Păcat,
spre a fi mândră de crimele comise,
atunci când bătea cu sălbăticie Inimile,
unei Iubiri,
ce nu va mai fi niciodată,
respirația unei Priviri,
a Absolutului.

36) La parada militară

În creuzetele alienării,
se agită Conștiința,
până primește culoarea verde,
la semafoarele carnagiilor de Clipe,
care ne clădesc Existența.

Altare centrifuge de idei,
ne antrenează rampele de decolare ale Gândurilor,
echipate convențional într-o uniformă,
de soldat prins cu pantalonii în vine,
la parada militară a unui Dumnezeu,
expert în artele marțiale ale Amorului.

37) Plante aromatice

Somnul adevenit peștele cel mai iubit,
de către paturile noilor Compromisuri,
cu saltele ortopedice de Priviri,
în care se ascund vorbele goale,
drăgăstoase și somnambule,
ale Regretelor,
care-și aruncă de pereții Împlinirilor,
ceasurile deșteptătoare ale Adevărului,
care le trezesc din realitatea Viselor,
unei nopți de pomină,
unde toți dinții stricați ai Destinului,
le-au mușcat carnea tare a Sincerității,
virgină și gravidă,
dar grea,
la stomacul Momentului,
chiar dacă este asezonată,
cu plantele aromatice ale Publicității,
unei Lumi în derivă.

38) Dator vândut

Roți mototolite,
 în drumurile nepereche ale unor Sentimente,
ce-și spală pălmile bătătorite,
 de muncile Absurdului,
în apa dătătoare de viață,
Iluziei,
își privesc Învârtelile,
 afacerilor cu Moartea,
ruginite,
și afișate cu dispreț pe pancartele unui Destin,
care transportă Clipe,
la preț existențial redus,
direct la cimitirul beneficiar,
cu Amintiri îngălbenite,
pe pozele indecente ale Timpului despuiat,
de toți anii unei Vieți,
și dator vândut Eternității.

39) Limbile ceasurilor șerpi

Atunci când vor începe să vorbească,
limbile bifurcate ale ceasurilor șerpi,
pline de veninul,
sexului oral al Cuvintelor,
din divagațiile preafericiților sfinți,
ce stau așezați pe altarele Iluziilor Vieții,
totul va deveni o butaforie melodramatică,
care va desluși Adevărul Absolut,
dintr-o cronologie,
scrisă pe coperțile unei biblii,
a Păcatului Originar,
de a fi devenit Conștiință.

Orele exacte se vor da direct,
la bordelurile Moralei,
la porțile cărora,
se vor închina cohortele de Fraze,
al căror unic sens,
va consta,
în a vinde și a nu cerceta,
în loc de a crede,
ca un habotnic.

40) Ierni amante

Saniile anilor de zâmbete alunecoase,
și-au pus arama amprentei,
pe fețele fățarnice ale Iernilor amante,
ce ne-au înghețat,
cartelele de memorie a sentimentelor,
care trebuiesc resetate,
și vândute pe rație,
mulțimilor de Clipe,
flămânde și goale,
ezitante și pierdute-n pustietățile,
unor deșerturi de Vise,
ale singurătății vlăstarelor de Amintiri,
ce par că nu-și mai găsesc rostul,
pe străzile fără număr,
ale Contracepției divine,
de a mai naște Iubiri.

41) Dumnezeu, Satana, Bine și Rău

Cum ar fi fost o lume fără Iad?

Eram cu mult mai săraci,
 în lipsa infernului,
 din sufletele bântuite de deznădejdi,
dureri, angoase, temeri?

Cine trebuie să câștige,
 prin existența Răului,
 și cine să piardă,
rămășagul de a conduce,
 o întreagă ierarhie de sfinți ipocriți,
mincinoși, criminali, hoți și lacomi,
față de puterea spirituală a Divinității?

Conștiința dualismului acestei Existențe,
are nevoie de Bine și Rău,
dar nu și de Răul Binelui,
ce poate ucide și produce suferință,
mai multă decât Răul în sine,
precum Răul al Răului,
 poate fi atât Bine cât și Rău.

Adevăratul Iad,
este Răul Absolut atât al Binelui,
 respectiv Dumnezeu,
 cât și al Răului, respectiv Satana,
care nu mai poate face Bine decât Rău,
chiar și în relativismul spiritual al Conștiinței existențiale.

42) Răbdare

Zorzoane de legi,
făcute din tinichelele momentului,
stau înlănțuite pe sârma ruginită a Publicităților,
ce vor să ne ucidă,
menirea sfârtecată a Adevărului ,
ce mai sălășluește,
în sufletele abătute de vremurile de cristal,
din care au fost plămădite,
paharele Norocului,
care s-au ciocnit de atâtea ori,
la petrecerile Vieților din cimitirele Fericirii,
încât s-au spart pe calea Morții,
unde nimeni,
nu mai poate muri descălțat de păcate,
fără să se rănească,
de cioburile sparte ale Ipocriziei,
însetată de sângele dulce al Apusurilor,
ce prevestesc paturile sexuale ale Libertății,
ale cărei căni pline cu libertinaj,
au fost umplute până la refuz,
cu Răbdarea,
ce-a dat pe dianafară,
cinstind răposata Lume,
cu câteva picături de pornografie politică.

43) Benefic și Malefic

Rețetele bolilor scrise de mâna tremurândă a Lumii,
se află expuse la muzeul de ceară topită,
al norilor Speranței,
care nu ne mai dă ploaia răcoroasă a Certitudinilor,
nici măcar în spitalele unor suflete,
ce abia așteaptă să le moară Moartea,
prin cimitirele Uitării.

Nici una dintre maladii nu a fost vindecată,
indiferent de tratamentul urmat,
cum ar fi războaie, umilințe, neșanse,
păci criminale și tot tacâmul,
de medicamente prin care Dumnezeu,
chipurile,
ne-ar încerca să vadă,
cât de răbdători și puternici suntem,
pentru a ne spăla de cine știe ce păcate,
luate de aiurea.

Oare Atoateștiutorul,
nu putea clădi o Existență fără Păcate Originare,
unde Conștiința Binelui și a Răului,
să fie numai benefică dar nu și malefică?

44) Statui biblice

Întreaga gamă de sunete muzicale,
a Societății de Consum Perversiuni Politice,
este trimisă la produs,
pe scaunele unui Parlament al Infractorilor,
unde găsești de la hoți de Vise,
până la criminali de Legi,
ce construiesc neîntrerupt,
închisorile sufletești ale gloatei,
libere și democrate,
unde trebuie păstrate la rece și înghețate bocnă,
în congelatorul Compromisurilor,
toate Sacralitățile,
pentru nu evada,
în atmosfera febrilă și apocaliptică,
din negurile Zâmbetelor,
ce par împietrite,
devenind statui biblice,
numai bune de expus în praful Incertitudinilor,
de pe strada Viciilor,
în catedralele cu altare somptuoase,
ale Minciunii.

45) Lângă podul Speranței

Revoluțiile din gumă de mestecat,
după ce sunt rumegate de dinții Nemulțumirilor,
făcute baloane și sparte pe fețele Neajunsurilor,
sunt aruncate și lipite mai peste tot,
pe scaunele din autobuzele plăcerilor carnale ale Existenței,
pline de călătorii Desfrâului,
prin parcurile sufletelor de smoală,
inundate de spiritualitatea catedralelor de prostituate,
care-și fac rondul prin zonă,
ale căror altare de sâni, funduri și picioare,
asudate de sexul Clipelor,
țin la gâturi,
crucifixurile plăcerii mântuitoare,
a unui Christ ce stă la agățat enoriași,
pentru parohia Minciunilor,
de lângă podul Speranței.

46) Spiritualitatea contemporaneității

Idei preconcepute de sfinți costelivi,
excomunicați de iconoclasmele petițiilor insalubre,
ținute în subsolurile carcerelor de Gânduri,
pentru a curăța Religia,
de hainele ponosite și murdare,
ale unui crez,
în traversele statuilor și chipurilor cioplite,
făurite din piatra aspră a sufletelor,
vândute în sclavie,
crucilor de căi ferate,
ce duc spre nicăieri și din neant,
transportând lanțurile de îndobitocire,
a speciei umane,
ale cărei moaște vulgare,
se odihnesc prin catedralele viselor cu cimitire,
ale vorbelor goale și deocheate,
care hrănesc spiritualitatea contemporaneității.

47) Născute cu dedicație

Pașii de plumb topit ard Conștiința,
ce aleargă pe calea,
 măselelor de minte stricate,
extrem de dureroase,
în gingiile de Compromisuri interminabile,
rostite Apusurilor însângerate,
ce tocmai măcelăreau Cerul,
la măcelăria Iubirii de Semeni,
spre a-l servi la pe gratiile grătarelor,
 din închisorile rătăcite și ascunse ale Simțirii,
la masa Orizontului obez și buhăit,
în sunetul de viori dezacordate,
 ale lăutarilor Surzeniei,
ce petrec alături de Clemență,
la festinul Democrației,
a cărei unică politică este,
foamea lihnită de carne a Cuvintelor,
ce ne sfâșie Zâmbetele,
 asemeni unor șoimi haini,
 cu ghearele hulpave de Clipe,
fiecare silabă din sufletele năucite,
 de propriile Iluzii ale Vieții,
 născute cu dedicație Morții.

48) Se ascund în Moarte

Fierăstraie de patimi,
lovesc sticlele ferestrelor crăpate,
în Privirile sufocate,
ale unor deșeuri izvorâte din zgura sufletelor,
spre a stinge setea ploilor de foc ale Viciilor,
gata să calce,
în cioburile Creației spartă,
pe caldarâmul atâtor păcate,
încât le-a uitat și Dumnezeu numărul,
ce poate fi citit,
în stelele aspre de pe epoleții sfinților,
ce au inventat numerologia banilor,
din cutiile milei unor Clipe,
atât de sărăcăcioase,
încât sunt rușinate,
să iasă așa despuiate prin lume,
și de aceea se ascund,
de dinainte de a se naște,
în Moarte.

49) În săluile de dans

La fiecare campionat de haltere,
al Creației,
ținut în sălile de dans ale Morții,
Dumnezeu este întrecut de Satana,
care reușește să ridice,
cât mai multe Păcate,
în brațele credinței vânjoase,
spre a le prelucra,
în frurnalele Viciilor,
bețiile tuturor Dorințelor deșarte,
a unei Lumi intrate demult în faliment,
cu atâtea fărădelegi înfloritoare,
pe aleile fericirii,
unei Prostii.

50) Comentarii tardive

Reproşurile sunt tardive,
precum și comentariile,
sau cărămizile de Întrebări,
puse la soclurile unei Religii,
unde Atotștiutorul este înfrânt,
de propria Sa Creație,
ce n-ar fi avut nevoie de malefic,
de Păcatele umilitoare şi înjositoare,
ci doar de divinul benefic,
din conștiința prafului stelar al Eternității,
din care ne tragem seva,
fărăr să mai fim aruncați de către Destin,
într-un Infern anonim,
cu nume de Viață.

Chiar nu se putea crea o altfel de Lume?

51) Când ne-a violat Dumnezeu

Atunci când ne-a violat Dumnezeu,
cu Păcatul Lui Originar,
pe piatra de mormânt a Eternității,
ce sfânt părinte a strigat după ajutor?

Eram cu pantalonii Zilelor,
dați jos pe drumurile Cerului,
care se făcea că nu ne vede,
atunci când urlam din răsputeri,
să fim lăsați în pace,
de Religiile dezlănțuite,
să ne-o mai tragă odată,
pe altarele Inconștienței,
unor sălbatici rudimentari,
care vedeam în tortură,
binecuvântarea Adevărului Absolut,
ce nu va aparține niciodată,
Iluziei propriilor noastre Vieți.

52) Înainte de a realiza că existăm

În durerea de măsele a Existenței,
s-a descoperit puroiul Omenirii,
care nu poate fi tratat cu antibioticele Religiei,
decât dacă acceptă,
să fie ars pe rugurile inconștiente,
ale unui Infern,
ce aparține celor care propovăduiesc Paradisul,
lacrimilor de Fericire,
ale Patimilor unor Vicii
atât de religioase,
încât devin mântuitoarele,
claustrofobiilor sociale,
ale,
Străinului din noi.

Doar morile de vânt ale pașilor rudimentari,
mai pot cerne făina gândurilor unei Lumi,
atât de depresivă,
încât a ales să se sinucidă,
tocmai de pomul Cunoașterii,
ale cărui ramuri,
sunt căsătorite cu Moartea,
încă de dinainte de a realiza,
că existăm.

53) Ridurile fluviilor de remușcări

Mi-am rupt tălpile cicălitoare ale Amintirilor,
în ciocurile ciocănitoarelor de revederi,
care-mi strivesc pașii,
întâlnirilor cu Dumnezeul Enigmelor Sentimentale,
de scoarța groasă a copacilor de Priviri,
decopertate de tulpinile Trecutului,
ce ne mușcă iarăși,
seva unei foste Iubiri,
care nu a mai purtat la ea bandaje,
să ne acoperim rănile Sângelui dezorientat,
în inimile Compromisurilor,
de mai bine de o viață de Clipe,
pe care le-am pierdut la loteria unui Destin,
care ne-a trișat Existența,
în paturile reci de măslini,
ce nu s-au mai născut pentru pacea Ochilor,
unor porumbei ai Viselor,
ce-au apărut cu aripile lacrimilor tăiate,
căzute pe ridurile fluviilor de remușcări,
care ne-au închis Zilele de a fi alături,
pentru totdeauna.

54) Membrele memoriei

Peșteri de rugăciuni,
ascunse-n tumultul facerilor vulcanice de Conștiințe,
ce încă mai plouă cu foc,
peste deșerturile dezolante ale Nemuririi,
unei statui oarbe și surde,
cu picioarele Gândurilor de lut,
ale unor Priviri nonșalante și pătimașe,
ce-și doresc să câștige maratonul,
ochilor care deși nu se văd,
nu-și pot uita cerul lacrimilor,
frământat de Timpul neiertător,
care le prăjește atât de mult,
încât din cenușa lor se nasc norii Uitării,
ce clădesc infernul furtunilor de gheață,
ale Iertării handicapate,
căreia i s-au amputat membrele memoriei.

55) Goana după Fericire

Dumnezeu este un raport matematic,
între Isterie, Demență și Ipocrizie,
ridicat la rădăcina pătrată a unei Inteligențe,
pe care doar Adevărul Absolut,
mai poate să le descopere,
în inima Prostiei,
atât de inteligentă,
încât a descoperit Păcatul Originar,
care în lipsa adevăratului Părinte,
a reușit performanța,
de a stăpâni o întreagă Omenire,
condamnată la Moarte spirituală,
tocmai de goana după Fericire.

56) Podea impersonală

Bulgări de vise,
clădesc oamenii de zăpadă,
ai străzilor cu nume de lumânări,
care se topesc lasciv,
sub mantiile privirilor unor Cuvinte,
ce-și caută în plină vară fierbinte și sentimentală,
gheața Uitării,
care să le răcorească buzele lacrimilor,
din lumile care se preling,
peste obrajii virginității,
unei Zile,
al cărei amant cu nume de Soare,
pare că a părăsit-o,
ascunzându-se sub norii negri ai unor Gânduri,
care tună și fulgeră înroșind întunericul,
cu sângele pierdut al unor Amintiri,
care se scurge pe podeaua impersonală,
a Trecutului.

57) Microscoape

Repetițiile stelelor pe scena Cerului,
abia au început,
împodobind întunecimea nopții,
din sângele singurătății,
cu sclipirile de diamant ale Viselor,
ce prăznuiesc la picioarele sfinților deocheați,
din bordelurile Inconștienței,
ruleta tragică ale cărei trageri sinistre,
ne-au hărăzit un Destin,
pe strada Sisifilor,
ale căror bolovani,
se vând la supraprețul unei Iubiri,
pentru a putea fi cărați pe spatele gârbovit,
al unor Ani,
ce respectă cu sfințenie și strictețe,
Zilele care-și postesc neîmplinirile,
orelor din ce în ce mai mărunte,
până când nu mai pot fi zărite cu ochiul liber,
fiind duse la microscoapele altarelor de Vicii,
din catedralele mântuirilor unor Patimi,
unde ni se arată,
microbii bolilor spirituale,
ce-au invadat ceasurile defecte ale Timpului,
care se tratează cu Iluzia Vieții,
până când orice frimitură Clipă,
feliată pe masa Existenței
va dispărea în Moarte.

58) Curcubee țipătoare

Până și cântecele Fericirii,
își au cheile propriilor solfegii,
precum celulele închisorilor de Speranțe,
sau drumurile închise ale Voințelor,
ce sfidează Conștiințele aflate în hibernare,
după ce le-au fost tăiate,
cozile de comete ale Adevărurilor,
împletite în cosițe cât mai vii și mai colorate,
păr al Luminii Divine,
ce stă aruncat,
sub scaunul de domnie,
al Frizerului Creator și Unic Întâmplător,
pentru a fi spălat de Vise,
pieptănat de Iubiri,
și mai apoi vopsit,
în curcubeele țipătoare ale Societății de Consum,
spre a fi folosit la perucile damelor de companie,
care luptă pe fronturile Deșertăciunii,
de partea Absurdului.

59) Pe brațe paralizate

Vânturile de sentimente,
bat Orizontul singurătății,
până când îi este ucis chiar și Apusul,
spre a fi înmormântat,
în inima întunecoasă a Nopții,
din ungherul unui suflet născut,
spre a deveni,
al unei Morți a nimănui,
fără morminte de Amintiri,
lipsit de grijile urmașilor altor Răsărituri,
însângerate și triste,
ce par a nu mai apune,
peste cimitirul acestor Iluzii ale Vieții,
care se descompun,
sub soarele infernal al unei Dorințe,
ce nu a fost îndeplinită niciodată,
de pașii care au purtat pe brațele paralizate,
ziua de naștere,
a unei Însingurări.

60) Medalie de aur

Zidarul Conștiinței ne-a spus,
ca să ne spălăm pereții plini de igrasie,
de pe dinții îngălbeniți ai Trecutului,
care încă mai mușcă,
carnea vânătă a Ochilor orbi ai Dreptății,
pe urmă să-i zugrăvim cu pensula Viitorului,
în culorile terne folosite de Timp,
pentru a da o patină de vechime,
importanței pe care o are acesta asupra Istoriei,
violată într-atât de multe ori,
încât nici ea nu mai știe cu câți sau cu cine a mai fost,
pe câmpurile de lupte,
ale bordelurilor Onoarei,
unde a primit în cele din urmă,
Medalia de aur a Prostituției,
cea mai înaltă distincție acordată de Dumnezeu,
Moralei.

61) Singurătate de stea

Oare stelele căzătoare mai pot avea inimă?

Cu siguranță,
simt pustiul care le încolțește ființele,
în cădera surdă a timpanelor existențiale,
ce nu mai pot acompania orchestra,
dirijată de Dumnezeu,
în fiecare duminică dimineața,
la clasa de religie anatomică,
unde auzul este dat,
de către urechile ciulite ale sexului,
din bordelul bisericii Viciilor,
aflat la colț de creier,
lipsit de respirația abisală a Gândurilor,
ce par a plana peste plămânii unui Univers,
al pașilor care se sinucid,
în propriile zodii de arme letale,
ce trag să moară,
ochindu-se unele pe altele,
ducând împreună,
Singurătatea unor stele,
ale Nimănui.

62) Pâinea aburindă a Fericirii

Câtă forță de convingere,
să fi avut ghearele Morții,
încât au reușit să acapareze,
 toate nașterile acestei Lumi,
 cu dedicație de la Iluziile Vieții,
care ne anunță cu nonșalanță,
 că murim cu fiecare fărâmă de Clipă,
pe care o ronțăim,
în lipsa unei mâncări spirituale,
 mai consistente,
pe care să o mestecăm în voie,
o Eternitate,
unsă pe pâinea aburindă a Fericirii,
pe care să o rupem,
 arzându-ne la mâinile lacrimilor de iubire,
spre a dărui și altora din prinosul nostru,
o felie de înțelepciune?

63) Sănătate și prosperitate

Porțile împărătești ale zarurilor existențiale,
se deschid mereu,
pe șansele celui mai mărunt câștig,
de Clipe,
pe care le împart frățește cu Timpul,
cel mai mare perzant,
al cazinoului Deșertăciunii,
unde Visele nu contenesc,
să-și joace jetoanele din ce în ce mai ieftine,
ale unui Noroc infirm,
pensionat pentru handicap de boală a epoleților,
cu grad infinit,
în sanatoriul Viciilor,
care șterg necontenit,
vitrinele tremurânde ale Suferinței,
ce le-a angajat pe post de servitoare,
într-o penurie a locurilor de muncă divine,
provocată de Dumnezeu,
pentru a mai mări importanța sfinților,
la care se roagă acum tot vulgul,
pentru sănătate și prosperitate.

64) Catafalcele unor Destine

Ochii furtunilor existențiale,
 ale oceanelor de Iscodiri,
ne împânzesc certurile valurilor,
 unor priviri opace,
închise în carapacele de scoică ale Timpului,
care se întind răpuse,
 de țărmurile aripilor ce cad gravide,
pe catafalcele unor Destine,
ce-abia așteaptă să dăruiască viitoarelor Morți,
noi Iluzii ale Vieții,
numai bune de muncile neliniștilor și compromisurilor,
de la cele mai fragede vârste,
până la cele mai înaintate.

65) Existență bancară

Leii finanțelor chelioși și molâi,
au ajuns să poarte peruci,
în jungla de gips,
a economiei mondiale,
ce pare că stă cu piciorul rupt,
de mai bine de o Existență bancară,
total dezinteresată,
de fluxurile şi refluxurile gastro-intestinale,
din Privirile abătute,
ale numerelor unor mulțimi,
controlate isteric și genetic,
de calculele surdo-mute,
ale unui Dumnezeu coleric,
ce știe exact,
căte țepe a dat Lumii,
pentru a o determina să alerge,
pe maidanul proscris al Destinului.

66) Mafii de Compromisuri

Structuri de Înțelesuri,
care își dovedesc unele Sensuri,
au intrat în procesul de restructurare,
fiind concediate de către Creier,
și trimise în șomajul de tip Alzheimer,
pentru eficientizarea Corupției.

Mafii întregi de Compromisuri,
produc noi rampe de lansat,
rachete de amenințări și fumigene de intimidări,
spre vârful piramidei Minciunii,
de unde să poată coordona Adevărul,
după bunul plac al plăcerilor unui Dumnezeu borfaș,
care ne-a furat până și ultima Clipă,
de fărâma ei de Eternitate.

67) Ora exactă a Morții

Prețuri corectate,
după urechile surde,
ale bordelurilor de Vicii,
clăpăuge și roșii,
de atâta tras,
pe sfoara existențială a Sorții,
stau înșirate pe strada Pierzaniei,
arătându-și etichetele despuiate și multicolore,
peste tot Orizontul pătimaș,
al unor stafii ambulante,
de Zâmbete sinistre,
ce-acopereau mustățile scabroase,
ale unor Priviri pierdute,
care înotau prin mocirla de aur,
a Societății de Consumat Cadavre de Zile,
în descompunere,
unde nici ora exactă a Morții,
nu mai înseamnă nimic.

68) Ochi de Ocean

Ferestrele zarurilor de Pasiuni,
nu se mai deschid,
pe fețele câștigătoare ale Ochiului de Ocean,
ce-și pândește seninul adâncurilor,
devenind un pescar vânjos,
care-și prinde prada,
încercuită-n plasa Destinului,
de unde nu mai are nici o scăpare,
odată ajunsă pe corabia unor Compromisuri,
ce o devorează cu satisfacție,
rupându-i carnea Clipelor,
cu precizie de ceasornic,
purtat pe mâinile unor religii,
prostituate și deocheate,
măritate din interes,
cu călugării Iluziilor Vieții.

69) Zidarii închisorilor de Vise

La ce muncă sisifică,
au fost puși Zidarii,
închisorilor de vise,
uși ferecate,
tavane și pereți,
bolnavi de claustrofobie,
de către un Dumnezeu,
beat de atâtea stele alcoolice,
sorbite din galaxiile,
bețiilor de Cuvinte întrupate,
încât au trebuit,
să construiască,
ziduri într-atât de groase,
încât să țină captive,
toate sufletele Istoriilor,
care s-au perindat,
prin Societățile de Consumat Vieții,
de-a lungul unui Timp,
al cărui coadă de tinichea,
a început să ruginească,
încă înainte de a fi Omenirea.

Și toate astea în doar șapte zile lucrătoare,
cât avea săptămâna Patimilor,
unei Creații mincinoase,
care devenise Omul,
fiindcă pe vremea aceea,
duminica nu era dată odihnei,
unor Vicii cheltuitoare de Clipe moarte.

70) Vocile nenăscute încă

La piața vechiturilor de Întâmplări,
este pustiu,
că-i zi de sărbătoare,
în calendarele religioase ale Istoriilor,
ce-și părăsesc bordelurile,
de date exacte ale Întâlnirilor,
cu amanții traficanților de Zile,
și pleacă la produs iarbă verde de acasă,
în saloanele de hidromasaj cu Iluzia Vieții,
ce vor da naștere,
noilor Ani de mâine,
la maternitățile Singurătății,
unde Vocile nenăscute încă,
își vor povesti,
frumusețile și peripețiile drumurilor proprii,
către Moarte.

71) Ceas biologic defect

Tranșee din roca dură a Frământorilor,
sunt săpate în adâncurile aluatului ființelor,
ce-și macină Zilele bolnave,
la moara norocului chior al Vieții,
al cărei ochelari de cal,
tocmai au fost schimbați,
fiind nevoie de dioptrii mai mari,
ca să poată discerne gardurile de Îndoieli,
care stau drepte și ferme,
înfipe cu strășnicie,
pe fețele ridate ale Trecutului,
ce înoată spre trenul de suspine al Viitorului,
încercând să-l prindă,
în gara Consternării,
dar având ceasul biologic defect,
l-a pierdut și de data aceasta,
ca întotdeauna,
mereu.

72) Înainte să adoarmă

Cireșele amare ale sângelui,
stau gata să cadă din pomul genelor,
în traistele de Clipe ale urmașilor,
nenăscute priviri,
ce-și vor căuta mântuirea,
în același Păcat Originar,
în care ne scăldăm,
pironiți pe lemnul putred,
al crucilor de Zile,
Fericirea,
ce iese tot mai murdară,
din lacul de sudoare și funingine,
al Conștiinței,
violată neîncetat de Întrebările ploilor de foc,
care-i incendiază casa Sperențelor,
aprinzând Amurgul,
pe rugul căruia se prăjesc Iluziile Vieții,
înainte să adoarmă.

73) Cămașa însângerată

Fără rosturile Deșertăciunii și Absurdului,
Lumea ar deveni un dulap,
și mai tern decât cel existent,
în care ne-am închide,
nu doar Viețile cu Iluziile lor,
ci și Conștiința,
care se agață cu strășnicie de ele,
devenind un umeraș,
pe care Mântuitorul,
își așează cămașa însângerată,
după ce a fost coborât,
de pe lemnul caznelor unor Înțelesuri,
pe care le dorim spălate,
la moara de apă a morții unor Istorii,
pe care nici Trecutul obez și cârn,
nu le mai poate înghiți,
oricât de mult,
ar fi asezonate cu salate de Întrebări,
sau sosuri de Răspunsuri.

74) Stele date la amanet

Solstițiile cererilor pe piața Gândurilor,
se luptă cu echinocțiile ofertei de Clipe,
vândute ca sclave sexuale,
Nopților însingurate și sărăcăcioase,
întunecoase și reci,
cu stelele date la amanet,
de mai bine de o Veșnicie,
pe două trei Vise Deșarte,
sau pe mai nimic,
unui Destin de împrumut,
pe care Dumnezeu,
l-a dăruit coroanei bicefale a Binelui și Răului,
pentru a reînvia ocnele Anilor,
adânci din suflete,
pline de Cuvinte sărate,
greu de digerat,
pe pleoapele Privirilor ce stau mereu să cadă,
de la înălțimea abisală a unui Dezmăț,
cu propriul Străin din noi înșine.

75) Descompunerea suferinței

Rătăciți pe ferestrele sparte,
ale zidurilor dintre noi,
ne tăiem Clipele,
sinucigându-ne,
în cioburile răsfirate,
pe căile absurde ale Destinelor,
încercând să ne amânăm cât mai mult,
Moartea.

Răzbatem până la urmă,
pe culoarele impersonale și reci,
ale unor Iluzii ale Vieții,
care ne arată temerile Creației,
de a fi distrusă,
prin descompunerea Sferinței.

76) Atunci când pașii Libertății

Atunci când pașii Libertății,
prind gheare,
ne numim feline cu ochi de felinare,
ce-aprind nopțile din Frământări,
în mii de săgeți sclipitoare,
vândute de samsarii falsificatori de Existențe,
drept stele ale nostre,
pe pernele cărora,
putem să ne punem capul în sfârșit,
obosit de atâtea munci ale Iluziilor Vieții,
neștiind că vom fi împunși,
de țepele lucioase și îmbietoare,
ale Desfrâului generalizat,
al Creației.

Atunci când pașii Libertății,
prind copite,
ne căutăm potcoavele pierdute,
pe drumurile prăfuite ale Absurdului,
încercând să ne înțelegem geambașii,
care ne-au luat până și ultima picătură de Adevăr,
pe setea asta de sfârșit de lume,
a Fericirii.

77) Cultul personalității

Spoitorii de Vise,
caută neîncetat,
prin canalele murdare ale Fericirii,
încercând să găsească,
Adevărul prins,
în vârtejurile intereselor financiare,
ale unor Rânjete sinistre,
ce plătesc oricât,
pentru a fi transformat urgent în Minciună,
întrucât a crescut îngrijorător de mult,
ratingul agoniilor,
la ora de vârf a decepțiilor,
unor Lumi,
a bancherilor,
ce tocmai își schimba,
ținuta plină de promisiuni somptuoase,
ale Nopții,
cu cea de bordel economic,
al Răsăritului,
unde fiecare cumpără plăcerea necesară,
oferită pe polițe cu politețe,
de Finanțele despuiate,
ale Sentimentelor devalorizate,
la picioarele nespălate ale cultului personalității,
Societățiilor de Consum.

78) Personaje defecte

Reformatorii caselor de vacanță ale Zâmbetelor,
cred că acestea sunt inutile,
pe trecerile de pietoni,
unde depinde pe ce stradă,
de bordeluri primitive ale Iluziilor Vieții,
o apuci,
ca să știu cine ești,
în rolurile cu personaje defecte,
reparate la hazardul rădăcinilor fără stăpân,
unde nu mai cresc niciodată semințe,
de copac vesel și răsfirat,
peste parcările ce vor avea de suferit,
atunci când furtunile existențiale îl vor doborî,
rupând plictiselile la modă,
în crengi și tulpini uscate,
de aripi rupte și aranjate în stive,
decăzute din drepturile părintești,
ale sarmalelor dăruite,
drept pomeni electorale.

79) Hazardul controlat perfect

Într-un decor al surzilor,
un instrumentist al Existenței,
va deveni întotdeauna un subiect de reflexie,
mai ales atunci când va cânta,
aria auzului sentimental,
care va fi interpretată de Fericire,
la gala sentimentelor trunchiate,
de toporul zâmbetelor tăiate,
spre a fi valorificate,
la fabrica de cherestea a simțirii,
unde se învârte mereu,
roata morii de Apă a Vieții,
care toacă până la ultima suflare,
fiecare Clipă,
din hazardul controlat perfect,
de către Destin.

80) Letargie apocaliptică

Ninge cu minciuni peste Adevărul Absolut,
într-o imagine pitorească de iarnă sentimentală,
unde nămeții regretelor,
acoperă toată pletora de suspine,
care se odihnesc,
pe întreg spectrul melodic al colindelor,
ce încremenesc Timpul înghețat,
în putreziciunea infernală,
a orelor rămase fără limbile ceasornicelor,
concediate demult,
de la muncile sisifice unde au devenit martire,
ca să arate Lumii,
cât mai este deașteptat,
până la moartea cocoșului răgușit al Învierii,
din letargia apocaliptică de acum.

81) Daruri rupte

Pagini meschine rup literele Cuvântului,
în două jumătăți de reptile otrăvitoare,
una a Vieții și alta a Morții,
care-i vor inocula otrava necesară,
pentru a deveni la fel de diabolic,
precum sunt limbile de lemn,
bifurcate ale șerpilor,
de la microfoanele politicilor,
care ne încolăcesc aspirațiile existențiale,
cu sâsâitul lor demonic,
de farisei aflați la slujba de înviere,
a unei Virgule nehotărâte,
între care subiecte să se așeze,
la nunta cu daruri rupte,
din Paradisul unei meritocrații,
al unui Destin corupt.

82) Gelozie de clepsidră

Nu există vrăji,
 îndeajuns de mari,
 pentru a face ca Iluzia Vieții,
 să înțeleagă Adevărul Absolut,
 al unui Dumnezeu,
care se îmbată cu stele,
 din ce în ce mai numeroase,
la crâșma unui Timp,
care a divorțat demult de propriile Clipe,
rămânând alături de Eternitatea,
 căreia îi șlefuiește mereu,
statuia de nisip pierdut,
din inima unei Clepsidre,
pe care ar fi iubit-o odată,
înainte de a se sparge,
de gelozie,
față de Zilele,
a căror răsărituri,
inundau cu Lumină Divină,
Existența.

83) Pereții Uitării

Potcoavele rupte ale Amurgului,
din norii înroșiți de momente pierdute,
se zbat,
pe drumurile solitare,
ale Nopții,
din inimile bătătoritele de copitele roase,
ce-au străbătut deșertul fără sfârșit,
al Singurătății,
rătăcindu-se într-un labirint,
al Indiferenței,
în care nici Moartea,
nu mai poate găsi drumul spre casa,
cu pereții Uitării,
ce întregesc ferestrele opace,
ale unor Întrebări,
ce nu-și vor mai găsi Răspunsurile,
niciodată.

84) Mașină criminală

Printre rosturile existențiale ale Morții,
se numără Însingurarea,
ce nu poate face apel la Fericire,
atunci când toate ploile de foc,
i-au inundat mutilându-i cugetul,
aprins într-o Lumină Divină,
pe care doar apocalipsa unor Priviri,
o mai poate înțelege,
în piața mare a regretelor,
unde roiesc dis de dimineață,
cioclii gregari ai Împlinirilor,
coapte de atâta dor,
căzut din odiseile unor Zile,
restructurate și concediate,
de Timpul vulgar și cinic,
care nu mai permite nimănui,
să-i mânuiască mașina criminală,
a regenerării și reîntrupării,
Iluziilor Vieții.

85) La mesele vorbelor goale

Lozinci de verbe îmbătate,
cu fețele de mese ale vorbelor goale,
pătate și indiferente,
ce cad tăcute la picioarele unor virgule,
care le-au servit,
prin alienarea absurdităților,
unui delirium tremens zilnic,
al notei de plată,
ce aparținea unei Iubiri,
pe care nici astronomii simțurilor nu o pot desluși,
ascunsă-n sânul unui Zâmbet costeliv,
ce le-a răpus credința,
în cucrcubeele de amintiri,
de pe vrmea când frazele deocheate,
erau la modă,
prin cămările inimilor vulgare și excentrice,
ale căror propoziții,
se băteau pe viațăși moarte,
cu morile de vânt.

86) Oglinzile paralele ale Privirilor

Poduri de amintiri,
roiesc jucăușe,
prin ferestrele gândurilor întredeschise,
vrând să unească,
malurile roase,
de furtunile statuilor dărâmate,
ale unui Olimp,
străin de noi înșine,
care ne-a despărțit,
obrajii unui Cuvânt al simțirii,
în două felii,
care odată repuse la un loc,
nu se mai potriveau,
nici măcar înn oglizile paralele,
ale Privirilor.

87) Într-o depresie profundă

Urme de patimi încrustate,
în ninsorile viscolite ale Clipelor,
străjuiesc cetatea Ființei,
concepută în eprubeta Deșertăciunii,
de un Dumnezeu sărac de imaginție,
care ne-a făurit,
atâția pereți de plumb prin cămările inimilor,
câte libertăți,
ar fi trebuit să conceapă,
sufletelor arvunite să-I suporte Timpul,
indezirabil cu nevoile existențiale,
și corupt,
al acestei Lumi,
gata să se sinucidă,
încă de la facerea ei,
când a intrat într-o depresie profundă.

88) Nicovala

Aș vrea să mor mai repede,
decât Nicovala,
pe care-mi bat Gândurile,
ceasornicele aflate mereu în revizie,
care nu mă mai pot urca,
la ora exactă,
a Fericirii mele.

Aș vrea să pot înțelege băncile,
care-mi macină Destinul,
așezat și el,
la un capăt de toartă,
al cănii prea pline,
de a mai fi,
Eistența mea.

89) Invidiile străzilor

Ce replici murdare,
ar mai măcina,
invidiile străzilor,
neasfaltate cu bunul simț,
atunci când regula de bază,
a jocului Existenței,
constă în preamărire?

Nici un cercel din urechea Absurdului,
n-ar mai fi scos vreodată,
la vânzarea nunților de oase,
albite-n creierii Rușinii,
dacă am învăța să ne murim ambițiile,
în pământul nesăpat al Sincerității.

90) Ființa Justiției

O Justițe adevărată,
 acceptă divinitatea,
 ca fiind parte din ființa ei,
doar atunci când Păcatul,
 a ajuns la maturitatea propriilor Iluzii ale Vieții,
pe care nu le mai poate renega,
la porțile indecente ale Prostiei.

Gratiile nu sunt făurite numai pentru grătare,
atunci când fărădelegile dau în foc.

Pacea este o scuză a replicilor,
 care nu au linște,
 nici în ruptul capului unor Speranțe,
 trădate și decapitate de către Destin.

91) Greierii unor Virgule

Cel risipit de Soartă,
va deveni,
găsit de Cuvântul întrupat al Existenței,
drept un mântuitor,
care și-a recules oile Speranțelor,
în staulul existențial al Adevărului,
unde Moartea a devenit,
matroana stabilimentului unor suflete virgine,
pe care nici o Decepție nu le mai poate aștepta,
odată trecute dincolo de Iluziile Vieții.

Greierii unor Virgule,
abia așteaptă să poată mușca,
din fărădelegile existențiale,
ale Conștiinței.

92) La procesul de stabilire a paternității

Într-o Singurătate,
nici un Adevăr nu poate avea dreptate,
fiindcă toate oalele și ulcelele Lumii,
se zbat în cioburile unor Amintiri,
orfane de tată și de mamă,
ale Amurgurilor,
unor simțăminte,
pe care nici una dintre Zile,
nu le mai pot înțelege,
Depresiile,
decăzute din drepturile părintești,
ale unor Cuvinte,
în sufletul cărora,
a intrat igrasia Sentimentelor,
pe care nu le-a recunoscut niciodată,
la procesul de stabilire a paternității,
Iubirea.

93) Poliție sentimentală

Nici o cratimă nu valorează cât un punct,
pus acolo unde trebuie,
în sufletul oceanului de Vise,
care se zbat,
în valurile unei Existențe debusolate,
care și-a pierdut demult Mântuitorul,
de care avea nevoie,
pentru a trece granița Desăvârșirii,
unor Păcate Originare,
care i-au fost impuse,
în locul unui Dumnezeu terfelit,
de șanțurile prin care cădea mort de beat,
atunci când îngurgita,
stelele alcoolice ale Mâniei,
pentru care-și făcea veacul,
la secția de poliție sentimentală,
a Existenței.

94) Verdict

Sacralitatea a devenit un moft,
unde Panicile,
sunt patroanele existențiale,
ale prânzurilor de Clipe deocheate,
ce nu mai pot primi în audiență,
nici o iubire sinceră,
a unei Eternități,
decăzute moral dar şi legal,
din drepturile de a mai candida,
la Moarte.

Doar reglările de conturi,
din ținuturile imense ale Prostiei,
mai pot tergiversa,
verdictul.

95) Pași de carton

Cărămizi de zei,
din zidul prăbușit al Istoriei privirii,
par a se pierde,
pe hotarul unor promisiuni,
de stele înlăcrimate,
cernite peste obrazul amintirii unei Clipe,
ale cărei porți masive de sentimente,
au fost închise pentru totdeauna.

CaiI sălbatici și aroganți ai uitării,
nechează înspăimântător,
scoțând din nările descărnate ale Zilei,
aburul despărțirii.

Scrisori insomniace păzesc orizonturile unei Nopți,
fără carte de identitate,
a nimănui,
ce vine doar ca să plece spre nicăieri,
din întunericul unui suflet,
spre bezna celuilalt,
ambalând o existență,
într-o cutie a regretelor,
pentru a primi,
zîmbete,
vise,
speranțe,
din același carton,
din care pare să ne fi fost clădiți,
pașii Destinelor.

96) Trubadurii promisiunilor

De ce trebuie să ne ascundem virgulele,
după crenelurile unor semne de întrebare,
roase de ploile de foc,
ale prejudecăților firelor de păr încâlcit,
care răvășesc,
imaginea de început de lume,
a pălmilor bătătorite ale unui Cuvânt,
care încă mai poate întrupa,
o nouă existență,
a Fericirii?

Unde sunt trubadurii promisiunilor de altădată,
tocmiți la fiecare întâlnire cu Destinul,
să ne învețe religia unui Univers,
pe care călcăm din de în ce mai dezrădăcinați,
până și propriile obsesii,
care ne-au mai rămas,
la ceas de amurg,
al speranțelor.

97) Nicăieri, niciodată

Cât cer a fost predestinat,
pentru a fi condamnat la moarte,
odată cu sufletele noastre?

Câte cimitire ale fericirilor,
se vor mai naște,
în maternitățile Lumii,
din ce în ce mai obsedată,
de arta Morții?

Pe cine mai interesează,
dacă Clipa eternă a iubirii,
mai are bani de un sicriu,
în care să-și închidă singurătatea?

Pe nimeni,
nicăieri,
niciodată.

98) Zori de aramă

Cafeaua dimineților unor speranțe regăsite,
este mai bună dacă este servită în zori de aramă,
ce pare a nu rugini vreodată,
în timp ce Destinul,
răsfoiește presa clipelor,
viitoare sau trecute,
din inima ta,
lăsându-te să crezi că Voința,
este amazoana,
care va străbate jungla fiarelor unor Întrebări,
printre desișurile Răspunsurilor,
ce-și caută salvarea,
în corăbiile naufragiate,
ale Iluziilor, Vieții,
ce tocmai au ancorat,
pe masa unde Scrisorile vechi ale Amintirii,
își sorb alături de aceasta,
acea licoare amară a neputinței,
de a regăsi din nou,
în sufletul zilei,
Viitorul,
care le-a scris rândurile profunde de fraze,
ce-aveau să le clădească viețile,
undeva- cândva,
devenind azi un Trecut mai bătrân,
decât Vremea.

99) Nori de cearcăne

Regrete de stânci obosite,
se preling pe obrazul unor riduri,
ale unui Timp ce pare că nu ne mai aparține,
înecat mai demult decaât Vrmea,
în lacul oglinzilor paralele,
al Iluziilor Vieții.

Nori de cearcăne,
fură din cerul sufletului,
fiecare picătură din ploaia de foc a virgulelor,
care întreabă nonșalant,
cât mai este ceasul,
unui moment,
ce ar ftrebuit să aparțină,
unui Zâmbet,
ce a rămas la fel de uscat,
pe cât de singur,
murind în pustietatea,
altor întrebări,
fără virgule,
care nu mai aparțineau,
Destinului.

100) Muzeul trăirilor pierdute

Zidurile surpate ale sufletelor,
s-au reunit la Crâșma Uitării,
dorind să inițieze,
formarea unui muzeu al trăirilor pierdute,
în cazinoul fără nume al Deșertăciunii,
care-și bea în fiecare seară Clipele,
pe tejgheaua crematoriilor de vise,
unde se afumă Adevărul,
cu noi credite de Iluzii ale Vieții,
primite în dar de la Minciună.

Străzi ale privirilor pustiite de doruri,
fără intersecții.
duc către cimitirele unor Zori,
pe care nici ghinioanele nu-i mai acceptă,
să devină măcar,
niște suspine,
trase la roțile de foc a le sentimentelor,
din caruselul unor Amintiri,
devenite ale nimănui.

101) Stele de gânduri

În lumea elitelor focurile patimilor se întețesc,
între Prima Iesle,
Prima Doamnă,
Primul om în stat,
de ce nui și primele hamuri,
primele surogate de adevăruri,
primele fericiri adevărate?

Stele de gânduri, trăiri, întrebări,
ning pe caldarâmul Luminii Divine din noi,
pe care ne e teamă să călcăm,
spre a nu înțelege cu adevărat,
ceea ce trebuia să știm dintotdeauna,
că totul este atât de fals,
încât până și cele mai mieroase verbe ale înțelesurilor,
devin pietre de moară,
care ne cern existențele,
până când devin,
făina nonsensului,
din care se frământă pâinea Deșertăciunii,
propriilor noastre vieți.

102) Pleoape închise

Amurguri de stele,
ning peste pasiunile ochilor de cer,
ai Amintirilor din ce în ce mai rebele,
trestii aplecate-n vântul unei zări,
a Lacrimii de Vis,
pe care dorul cărunt al nesocotinței,
încă o mai întreabă,
dacă se poate scurge pe rănile adânci ale Trecutului,
ce-și făcuse loc,
într-un ungher al sufletului,
unde să nu mai poată fi găsit,
de legile aspre ale Întâmplării,
ce nu vor aparține niciodată,
pleoapelor care vor să rămână închise,
în propria lor închisoare,
alături de Lumină Divină?

103) Data unei întâlniri

Trupuri de ani în descompunere,
stau înșirate-n data unei întâlniri,
unde aștept să te revăd,
Eternitate a Clipei,
în care aș fi dorit să rămân aceeași pasiune,
a unei iubiri,
neștiind că strada,
unde trebuia să ne revedem,
se numea Iluzia Vieții.

Creste de cocoși mutilați ai sentimentelor,
au uitat ora exactă,
neștiind la cât să te aștept,
în același ungher al inimii,
pe care-l pierdusem,
odată cu despărțirea.

Orizonturile de hărtie a scrisorilor de dragoste,
s-au rupt de istorii întregi,
încât adresele faptelor au fost pierdute,
pe bolta nopții unui întuneric atât de mut,
încât nu mai știu încotro sau unde,
ți-aș mai putea rosti numele,
devenit o rană,
a singurătății.

104) Silnicie

Lanțuri de diamant,
rup sticla așteptăruilor,
îngropând singurătatea Soarelui,
în lumina de început de încercare,
ce nu se dă abătută niciodată,
oricât de mare ar fi deșertul patimilor,
pe care cerurile păcatelor,
osândite la viață veșnică,
ar trebui să le treacă,
spre spânzurătoarea de lacăte ale reușitelor,
cu chei pierdute,
la ușile zăvorâte,
ale inimilor,
împietrite de țărmurile fără vlagă,
din crepuscurile zâmbetelor unor flori,
ale silniciei de a exista.

105) Nori orfani

Boabe de noroc,
folosite la ghicitul în patimi,
se strivesc de ochii pierduți,
ai nepăsării unei pustietăți,
delincvente,
a Timpului.

Ghicitoare cu har,
sparg zodiile globurilor de cristal,
în promisiunile norilor orfani de cer,
pe care-i trectoate ploile regretelor,
atunci când vor să fie liberi pentru a călători,
până dincolo de ce am fost,
de dinainte de a ne naște.
.

106) Un Dumnezeu șomer

Și-am început să vărs ulciorul,
crizelor de pași din carton,
ai Dreptății și Libertății,
aruncați la ghenă,
pentru a fi reciclați,
prin focul sacru,
în păpuși colorate din vinil ieftin,
de păsări răpitoare,
care se hrănesc cu stârvurile gusturilor,
pentru plăcerile sexuale,
ale Absurdului,
din care ne-am clădit cărămizile unei vieți,
a legumelor încețoșate,
de ploile reci ale toamnelor,
spre a fi culese,
drept roade ale Deșertăciunii,
unor patimi ale unui Dumnezeu,
șomer în momentele Creației,
sărăcit de banii Perfecțiunii,
încât a fost nevoit să cumpere o Existență,
la preț redus,
pe care Destinul ar fi vândut-o oricum pe nimic,
fiind sătul de ifosele ei fără de valoare,
astfel am fost creați cât mai ieftini,
cu întrebuințări ale virgulelor cât mai sumare,
roși de rugina păcatelor,
la Bordelul Fericirii,
al cărei gard de Iluzii ale Vieții,
suntem.

107) Reparații costisitoare

Zeii perfecțiunilor,
cu prefix schimbat,
la depanarea Timpului,
nu mai reușesc să lege două fraze inteligibile,
la telefonul fără apelant al Existenței,
care tocmai și-a pierdut Sensul.

Tronurile divine ale Gândurilor,
din văzduhurile cele mai înalte ale Înțelepciunii,
și-au vândut din strălucire,
după ce au fost duse la tapițerul Paradisului de vise,
și le-a afișat un preț al repoșurilor,
peste puterea lor de cumpărare,
după care le-a schimbat arcurile ruginite ale plăcerilor,
ce deveniseră patimi,
cu altele,
care-i înțepau pe cei care se așezau pe ele,
și care de data asta au devenit,
cele mai puternice droguri,
pe care nici Infernul nu reușiseră să le făurească,
deoarece noile arcuri aveau o defecțiune,
cu nume de Iubire Adevărată,
a Adevărului Absolut,
ce nu poate fi compatibilă,
cu propovăduirile și comportamentul,
Sfinților Părinți,
care zâmbesc șăgalnic,
din spatele icoanelor înnegrite de întunericul suferințelor,
știind ei de ce.

108) Cearşafurile pasiunilor

Coşuri împletite de întrebări,
plutesc pe fețele râului vieții,
purtând lumânările naşterii,
pentru a lumina trecutul unui viitor,
al Morții.

Zdrențe de cer murdărite cu patimi,
sunt șterse de norii reculegerilor,
de pe masa Absurdului,
devenit peste noaptea frământărilor,
predicatorul unui consens al fărădelegilor,
unor credite luate pe ochii frumoşi ai Nopții,
din cearşafurile pasiunilor,
ce nu pot fi uitați,
de zorii care nu o vor mai regăsi-o,
pe strada ruinată,
a Singurătății.

109) Fericirea din Paradis

Chenare îndoliate,
cu ora și data înmormântării unei Amintiri,
transformate în rame de icoane,
pentru sfinții iubirilor,
ce încă se mai luptă,
cu Deșertăciunea,
lăsată de un Dumnezeu al Iluziei Vieții,
pentru a ne învăța,
că și în Paradis,
trebuie să suferi,
pentru a fi fericit.

Aripi de îngeri,
mă înalță către zâmbetul divin al Creației,
din infinitul privirii tale,
pe care l-am redescoperit în această lume,
în Cuvântul,
care mi-a fost dat să-mi întrupeze,
Simțirea.

110) Apa Trecutului

Și am deschis larg,
 porțile norilor din suspinele frământărilor,
căutând Inima Universului,
în praful stelar din eternitatea Clipei,
în care te-am pierdut.

Vroiam să aflu,
 dacă mai bate pentru ora unei întâlniri,
cu Absolutul,
la tălpile căruia ne spălam frunțile,
 pline de sudoare ale promisiunilor,
încercând să clădim statuia libertății de sine,
pe roata olarului,
ale cărui argile,
era țărâna trupurilor noastre,
din care ne-am făcut căni de nemurire,
să ne putem bea Apa Iubirii,
până la ultima picătură de Zi,
care s-a prăbușit într-o noapte a despărțirii,
spărgându-ne întreaga creație,
încât,
 atunci când am ajuns să bem Apa Trecutului,
 din pumnii Amintirilor,
aceasta s-a scurs printre degetele reci și nepăsătoare,
ale Uitării,
fără să ne mai intereseze,
că undeva-cândva făceau parte din aceleași pălmi,
care se strângeau pe aleile sentimentelor,
de teamă să nu se piardă,
ca azisă ne lovească fețele,
ce nu mai aparțineau atât de demult,
săruturilor care eram odată.

111) Pictorul Iluziei Vieții

Picturile patimilor viciate,
au ajuns să se vândă la preț de speculă,
pe străzile soioase ale părerilor,
unora sau altora,
pentru care sacralitatea,
este cel mai obișnuit mijloc,
de a promova profanul,
între pereții igrazioși și dezumanizați,
ai Moralei,
unui pictor al Iluziei Vieții,
care aruncă la întâmplare,
pe șevaletul trăirilor,
culori sentimentale din ce în ce mai reci și posomorâte,
pentru a desena străzile pustiite de vremurile unor Ani,
atât de gârboviți,
încât s-a ajuns ca să le facă Piața Minciunilor,
Dreptatea unui Adevăr,
care cumpără orice,
de pe tejghelele fericirilor sau suferințelor,
la preț de speculă firește,
în afară de onoare, cinste sau demnitate.